

*Biskup
Stanisław Jamrozek*

„ Veritatis Evangelio seruire ”

Przemyśl. 20.05.2013 r.

Katolickie Stowarzyszenie „ Civitas Christiana ”
Przemyśl, ul. Żeromskiego 10

Komunikat Nuncjatury Apostolskiej w Polsce.

Nuncjatura Apostolska w Polsce
N. 3308/13

KOMUNIKAT

Ojciec Święty Franciszek

**mianował księdza Stanisława Jamrozka,
ojca duchownego w Wyższym Seminarium Duchownym
archidiecezji przemyskiej, biskupem pomocniczym tejże
diecezji, przydzielając mu stolicę tytularną chełmską.**

Warszawa, 20 kwietnia 2013 r.

+ Celestino Migliore
Nuncjusz Apostolski

„Bardzo chciałbym podziękować Ojcu Świętemu i abp. Józefowi Michalikowi za zaufanie. Pragnę zapewnić również o moim pragnieniu, ściślejszej współpracy w kierowaniu diecezją, o wypełnianiu na miarę moich sił i możliwości zadań, jakie Pan Bóg w tej chwili wyznacza. Bardzo proszę wszystkich o modlitwę, bo jej potrzebuję. Proszę o nią każdego z kapłanów, wspólnoty parafialne, żeby Bożej łaski nie zabrakło, żebym jak najlepiej spełnił tę misję, do której mnie wzywa Pan”.

**BISKUP POMOCNICZY
STANISŁAW JAMROZEK
DOKTOR TEOLOGII**

biskup tytularny Chełmski,

**ur. 5.05.1960 r. w Rzeszowie
wyświęcony na kapłana 14.06.1989 r. w Przemyślu
prekonizowany 20.04.2013 r.
konsekrowany 20.05.2013 r.**

Chełmska diecezja Kościoła rzymskokatolickiego istniała w latach 1375-1807. W 1807 roku z jej terytorium utworzono diecezję lubelską. Od tamtej pory diecezja chełmska przestała istnieć. W 2009 roku została przywrócona ale jako biskupstwo tytularne, przez papieża Benedykta XVI.

Jego ekscelencja
Ksiądz Biskup Nominat
Stanisław Jamrozek

Z wielką radością przyjęliśmy wiadomość o nominacji Księdza Biskupa. Swoją szeroką wiedzę, talenty i umiejętności dotąd pożytkowałeś w służbie Archidiecezji Przemyskiej, jako wikariusz w parafii Rymanów Zdrój, później jako sekretarz Metropolity Przemyskiego, Księdza Arcybiskupa Józefa Michalikę a następnie w Ośrodku Kultury i Formacji Chrześcijańskiej w Jarosławiu. Od 2001 roku pełniłeś zaszczytną i odpowiedzialną funkcję ojca duchownego w Wyższym Seminarium Duchownym w Przemyślu.

W mieniu Rady Oddziału Katolickiego Stowarzyszenia Civitas Christiana w Przemyślu oraz własnym, życzę z całego serca, aby posługa Księdza Biskupa w Kościele przemyskim, twórczo ubogacała duchowieństwo, a nas, ludzi świeckich pociągała do ewangelicznego i szlachetnego życia. Jesteśmy przekonani, że dotychczasowe doświadczenia pasterskie i naukowe Ekscelencji będą owocować w posłudze dla dobra naszej diecezji

Panu Bogu a także Ojcu Świętemu Franciszkowi dziękujemy za dar nowego Biskupa dla naszej Archidiecezji zapewniamy o naszej modlitwie i życzymy sił, głębokiej mądrości i świętej gorliwości w biskupim posługiwaniu!

Niech Boża Opatrzność wspiera i prowadzi Ekscelencję niech obdarza niezbędnymi łaskami.

Z wyrazami szacunku
Przewodniczący Rady Oddziału
Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana”
mgr Jerzy Łobos

Przemyśl, 24IV 2013 r.

Życiorys

Urodził się 5 maja 1960 w Rzeszowie. Jest najmłodszym z dwanaścioro dzieci Józefa i Zofii Jamrozków, ma siostrę bliźniaczkę. - Mama, która zmarła 9 lat temu, doczekała 36 wnuków i 22 prawnuków. Dzieciństwo spędził w Malawie koło Rzeszowa, tam ukończył szkołę podstawową a następnie Technikum Budowlane w Rzeszowie i w 1980 zdał egzamin dojrzałości. Następnie przez trzy lata pracował w wyuczonym zawodzie, poświęcał się także swojej największej pasji, czyli piłce nożnej. Czynnie grał w nieistniejących już dziś rzeszowskich klubach: Walter i Zelmer oraz bardzo krótko rodzinnym Strumyku Malawa.

W 1983 r. wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Przemyślu. Magisterium uzyskał na podstawie pracy „Wpływ udziału w Ruchu Odnowy w Duchu Świętym na hierarchię wartości u młodzieży”. 13 stycznia 1989 otrzymał święcenia

diakonatu, natomiast święceń kapłańskich udzielił mu 14 czerwca 1989 Ignacy Tokarczuk, biskup przemyski.

W latach 1989 -1992 był wikariuszem w parafii Stanisława Biskupa w Rymanowie Zdroju, a potem został skierowany na studiaz teologii duchowości na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, które zwieńczył licencjatem teologicznym w 1994 r. W latach 1994-1996 pracował jako sekretarz arcybiskupa Józefa Michalika.

W latach 1996-2000 odbył studia na Papieskim Uniwersytecie Świętego Tomasza z Akwinu w Rzymie, które uwieńczył doktoratem na podstawie pracy poświęconej pokorze i jej znaczeniu w ujęciu przemyskiego kapłana bł. ks. Jana Balickiego (wówczas jeszcze Sługi Bożego).

W latach 2000-2001 przez 7 miesięcy był rekolekcjonistą w Ośrodku Formacji i Kultury Chrześcijańskiej w Jarosławiu. W 2001 został ojcem duchownym w Wyższym Seminarium Duchownym w Przemyślu. W przemyskim seminarium prowadził wykłady z teologii duchowości, hagiografii oraz zajęcia z języka włoskiego.

Był również postulatorem w procesie beatyfikacyjnym męczenników drugiej wojny światowej z archidiecezji przemyskiej: Rodziny Ulmów z Markowej, Julii Buniowskiej z Majdanu Sieniawskiego oraz ks. Jana Siuzdaka z Wołkowyi i ks. Marcina Tomaki z Haczowa. Na etapie diecezjalnym proces zakończył się w 2007 r., obecnie wszystkie dokumenty są w Watykanie.

Został także opiekunem rodzin dotkniętych problemem alkoholowym skupionych we wspólnocie Hufiec Maryi, organizując dla nich comiesięczne dni skupienia i rekolekcje wakacyjne.

W 2009 został kanonikiem gremialnym Przemyskiej Kapituły Metropolitalnej.

Święcenia biskupie w Przemyślu

W święto Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła, 20 maja, o godz. 10.00 w archikatedrze przemyskiej odbyła się uroczystość święceń biskupich ks. Stanisława Jamrozka. Sakry udzielił mu metropolita przemyski abp Józef Michalik. Współszafarzami święceń biskupich byli nuncjusz apostolski w Polsce abp Celestino Migliore i bp Adam Szal, biskup pomocniczy archidiecezji przemyskiej.

Na początku liturgii Nuncjusz Apostolski odczytał bullę nominacyjną. Biskup nominat złożył przed głównym szafarzem święceń przyrzeczenie, odpowiadając m.in. na pytania: „Czych cesz wiernie i nieustannie głosić Ewangelię Chrystusa?” oraz „Czy jako dobry pasterz chcesz szukać zbłąkanych owiec i odnosić je do Pańskiej owczarni?”

„Czcigodny ojciec, święta Matka, Kościół katolicki, prosi, abyś księdza Stanisława Jamrozka wyświęcił na biskupa” - tymi słowami jeden z prezbiterów zwrócił się do abp. Józefa Michalika, głównego szafarza święceń biskupich nowego biskupa pomocniczego archidiecezji przemyskiej.

Nominata przedstawili Ks. Krzysztof Chudzio, ojciec duchowny naszego seminarijnego domu oraz Ks. Mauricio Restelli, przyjaciel biskupa nominata z Wioch. W uroczystości wziął udział także metropolita przemysko-warszawski Kościoła greckokatolickiego abp Jan Martyniak, biskupi diecezjalni: Kazimierz Górny z Rzeszowa, Marian Rojek z Zamościa, biskupi pomocniczy, m.in. z Rzeszowa, Zamościa, Sandomierza, Lublina oraz biskupi z Ukrainy: m.in. Marian Buczek i Jan Niemiec.

Homilię podczas uroczystości wygłosił J. E. Ks. Abp Józef Michalik, który odwołując się do słów zawartych w Księdze proroka Izajasza zaznaczył, że dzięki mocy Bożego Ducha kapłan może wejść w tajemnicę pełni kapłaństwa Chrystusowego. Dar święceń to nie tylko dar, ale i zadanie, które wymaga pełnego i codziennego zawierzenia się Bogu, który zawsze jest obecny w życiu każdego człowieka.

Na zakończenie Eucharystii wyrazy wdzięczności złożył sam Biskup Stanisław. W swoim przemówieniu podziękował tym wszystkim, którzy wspierali go na tej drodze posługiwania oraz zapewnił wszystkiemu swojej pamięci modlitewnej.

Jest on pierwszym kapłanem włączonym przez papieża Franciszka do grona polskiego Episkopatu.

Najważniejszym momentem święceń było nałożenie rąk na nominata przez konsekраторów oraz modlitwa konsekracyjna. Głowa nowego biskupa, na znak namaszczenia Duchem Świętymi współuczestnictwa w kapłaństwie Chrystusa, została namaszczona olejem Krzyżma świętego. Wcześniej na jego głowę położona została otwarta księga Ewangelii, którą następnie otrzymał do rąk. Na koniec zostały wręczone insygnia biskupie: pierścień, mitra i pastorał. Ostatnim etapem sakry był pocałunek pokoju od obecnych w katedrze biskupów na znak włączenia do grona episkopatu.

Nominacja Stolicy Apostolskiej

(Fragment)

Franciszek Biskup Sługa Sług Bożych
Umiłowanemu Synowi Stanisławowi Jamrozkowi,
Duchowieństwu Archidiecezji przemyskiej obrządku Łacińskiego Ojcu Duchownemu
w Wyższym Seminarium Duchownym...

Przekazuję pozdrowienie i Apostolskie Błogosławieństwo.

Nosimy w naszym sercu troskę, aby wszyscy wierni, w różnych częściach świata doświadczali głębokiej duchowej przemiany i wzrastali we wierze. Toteż pragniemy, aby tam gdzie jest duża liczba wiernych, podejmowane są liczne inicjatywy duszpasterskie nie brakowało gorliwej obecności biskupów pomocniczych.

Dlatego też, gdy nasz Czcigodny brat Józef Michalik, Metropolita przemyski ob. łac., który gorliwie prowadzi trzodę sobie powierzoną poprosił nas o kolejnego pomocnika, aby pełnić swój urząd pasterza postanowiliśmy spełnić jego pragnienie.

Dowiedzieliśmy się o Tobie umiłowany Synu, że odznaczyłeś się w tej archidiecezji ludzkimi i chrześcijańskimi cnotami oraz pasterską gorliwością szczególnie w kierownictwie duchowym kandydatów do stanu kapłańskiego.

A zatem, po zasięgnięciu Rady Kongregacji ds. Biskupów, powagą naszej władzy Apostolskiej, mianujemy Cię biskupem tytularnym chełmskim i ustanawiamy biskupem pomocniczym

Archidiecezji przemyskiej, zgodnie z normami kodeksu prawa kanonicznego.

Zezwalamy także abyś przyjął święcenia biskupie udzielone przez katolickiego Biskupa poza Rzymem z zachowaniem norm liturgicznych. Powinieneś wcześniej jednak złożyć Wyznanie Wiary i przysięgę wierności względem nas i naszych następców, zgodnie z obowiązującymi przepisami Kościoła.

Tymczasem zachęcamy cię umiłowany Synu, byś całą Twoją gorliwością posługę biskupią zawierzył Chrystusowi, oraz zwiastował niestrudzenie jego słowa i czyny wiernym archidiecezji przemyskiej ob. łac. i trwale wspierając jej Ordynariusza w świętej posłudze.

Sporządzono w Rzymie u Świętego Piotra, dnia 20 kwietnia Roku Pańskiego 2013.

W pierwszym roku naszego pontyfikatu.
Franciszek. Papież.

**Prymas Polski abp Józef Kowalczyk przesłał list z życzeniami
i zapewnieniem o modlitewnej pamięci.**

Ekscelencjo, Czcigodny Księżu Biskupie-Nominacie Stanisławie!

Ojciec Święty Franciszek w dniu 20 kwietnia br. mianował Cię biskupem pomocniczym archidiecezji przemyskiej, przydzielając stolicę tytularną chełmską. Jest to pierwsza nominacja biskupia tego Papieża dla Kościoła, który jest w Polsce.

Archidiecezja przemyska, w której z woli Ojca Świętego masz pełnić biskupią posługę, nie jest Ci obca. Na terenie tej metropolii się rodziłeś, wychowałeś, otrzymałeś święcenia kapłańskie i gorliwie pracowałeś. Tutaj są Twoje korzenie. Znasz problemy i potrzeby tego Kościoła lokalnego. Znasz żyjących tu ludzi - wiesz z jakimi problemami się

borykają i czego potrzebują. Tutaj będziesz służył Ludowi Bożemu jako biskup, głosząc słowo Boże i sprawując sakramenty święte, zwłaszcza sakrament Eucharystii.

Całe Twoje kapłaństwo dojrzało i realizowało się w świetle pontyfikatów dwóch wielkich papieży: bł. Jana Pawła II i Benedykta XVI. Patrząc na Twoją kapłańską drogę można śmiało powiedzieć, że zawsze stałeś blisko człowieka i starałeś się prowadzić go do Boga. Zapewne stąd Twoje szczególne zainteresowanie teologią duchowości, zwieńczone doktoratem na rzymskim Angelicum. Zgłębiałeś w nim duchowość bł. ks. Jana Balickiego, cenionego spowiednika, kierownika duchowego i teologa dogmatycznego. Później podjąłeś się misji postulatora w procesie beatyfikacyjnym męczenników II wojny światowej m.in. Rodziny Ulmów. Pozwól, że przypomnę Twoje słowa: „Postać ks. Balickiego bardzo mocno oddziałuje, bo jest on przykładem kapłana pokornego, oddanego ludziom. Moim pragnieniem jest, aby podobnie służyć, co jest bardzo trudne. Natomiast Rodzina Ulmów jest dla mnie przykładem wielkiej miłości nie tylko do Pana Boga, ale i do drugiego człowieka. Oni pokazali jak oddać siebie całkowicie, złożyć w ofierze. To też jest nasze zadanie, bo św. Paweł pisze o tym, żeby dać swoje ciała jako ofiarę żywą Bogu przyjemną jako wyraz naszej rozumnej służby Bożej. A więc jest to dla mnie wezwanie ze strony Rodziny Ulmów, żeby też dawać całego siebie”.

Jesteś człowiekiem, o którym można powiedzieć, że „jest drodze”. Nie szczędzisz sił, aby służyć ludziom. Zapewne stąd wypływa Twój entuzjazm i świadectwo w posłudze włoskim parafiom. Ten rys Twojej kapłańskiej posługi wyraźnie wpisuje się w nauczanie papieży Jana Pawła II i Benedykta XVI o nowej ewangelizacji.

Dziś cały dorobek swojego kapłańskiego posługiwania składasz na ołtarzu Eucharystycznym jako dar ofiarny, prosząc Pana, aby prowadził Cię dalej i odsłaniał horyzonty biskupiej posługi. Jest to wielkie wyzwanie, wymagające szczególnego daru Ducha Świętego, nieustannego wsłuchiwanie się w głos serca Bożego i serca powierzonej Ci owczarni. Niech u progu Twojego biskupiego posługiwania towarzyszą Ci słowa Benedykta XVI, który naucza, że: „Podstawową przesłanką posługi biskupiej jest głęboka, wewnętrzna komunია z Jezusem, i przebywanie z Nim. Biskup ma być świadkiem zmartwychwstania, a więc powinien trwać w łączności ze Zmartwychwstałym Chrystusem. (...) Bycie z Chrystusem wymaga życia wewnętrznego, a jednocześnie rodzi uczestnictwo w dynamice misji. (...) Posługa biskupa należy do życia czynnego, lecz jego działanie porządkowane jest przez włączenie w dynamikę misji Jezusa Chrystusa” (J. Ratzinger, Kościół - wspólnota w drodze).

Uczestniczę duchowo w Twoich święceniach biskupich i modlę się za wstawiennictwem Maryi Matki Kościoła o łaski potrzebne dla Ciebie na drodze biskupiego posługiwania w Kościele przemyskim. Niech w wypełnianiu tej nowej misji towarzyszy Ci życzliwość i modlitwa Ludu Bożego, do którego zostałeś posłany. Tego Ci życzę i o to się modlę wspólnie z Tobą w dniu Twoich święceń biskupich.

Z serca błogosławię

+ Józef Kowalczyk, Metropolita Gnieźnieński - Prymas Polski

Gniezno, 2013-05-20

Homilia abp. Józefa Michalika, metropolity przemyskiego, podczas uroczystości święceń biskupich

Drogi Biskupie Stanisławie Nominacie,
Czcigodny Księżę Arcybiskupie Nuncjuszu,
Bracia w posłudze biskupiej,
Drodzy Księża, Alumni,
Drodzy Bracia i Siostry,

1. Wiara fundamentem posługi

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego, który napełnił serca apostołów nową mocą odwagą i mądrością dopełnia dziś święto Najświętszej Maryi Panny, Matki Kościoła, jako że zrodzony na krzyżu Kościół zostaje wyposażony w moc życia, ożywiającą ludzi i narody. Odtąd Duch Święty będzie rozdawał owoce męki Chrystusa, dając skuteczność głoszonemu Słowu Bożemu i zbawczą moc sakramentom Kościoła.

W dziele zbawienia od samego początku, od narodzenia Syna Bożego aż po Wieczernik, obecna jest Matka Jezusa. Obecna była w różnych momentach życia swego Syna, nawet tych pozornie drugorzędnych, ale w Bożych planach nie ma spraw ani ludzi „drugorzędnych”, co widzimy w okoliczności zda się nie mającej ścisłego związku z misją zbawczą Jezusa i Kościoła. Maryja i Jezus przyjęli zaproszenie na wesele krewnych czy znajomych, którzy byli bardzo gościnni skoro zaprosili też dwunastu Uczniów Jezusa. Liczba gości wyjątkowo się powiększyła, a że goście weselni zazwyczaj miewają apetyt, to i zabrakło wina. Interwencja Maryi przychodzi z pomocą gospodarzom, Jezus przemienia wodę w wino, ale dzięki temu wydarzeniu dokonała się rzecz znacznie ważniejsza; *uwierzyli w Niego uczniowie Jego*. Maryja wierzy Bogu wiarą niezachwianą i gdziekolwiek się pojawi, ożywia i umacnia wiarę ludzi.

To dlatego Jej obecność i w Kanie, i w Wieczerniku jest taka ważna i Jej obecność w życiu każdego z nas ma znaczenie podstawowe dla naszej wiary, dla jej wzrostu i siły oddziaływania.

Wiara to wielki dar Boga, dający nowe szanse poznawcze i szansę życia prowadzącego do zbawienia, ale trzeba pamiętać, że *przechowujemy ten skarb w naczyniach glinianych, aby z Boga była owa przeogromna moc a nie z nas* upomni św. Paweł.

Siłą życiodajną wiary jest pokora, czyli przyjęcie prawdy, że ta *przeogromna moc jest z Boga, nie z nas*. Opierając na wierze nasze myślenie i nasze życie, bez lęku i wstydu wyznamy pokornie przed Bogiem i ludźmi naszą słabość, grzeszność, aby nigdy *nie upadać na duchu (zawsze) unikać postępowania ukrywającego sprawy hańbiące, ani nie uciekać się do żadnych podstępów* (por. 2 Kor 4,2), co usłyszeliśmy przed chwilą bo wiemy, że Syn Boży przyszedł odkupić grzeszników, a nie ludzi bezgrzesznych, bo takich po prostu nie

ma. Perspektywa wiary zatem to ufne oparcie się na Bogu we wszystkich życiowych okolicznościach.

Zielonoświątkowe zesłanie Ducha Świętego musiało uradować Maryję, bo widziała, że młody Kościół, zlecony Jej z krzyża w macierzyńską opiekę, wszedł w nową relację z Trójcą Przenajświętszą i że Jezusowy i Jej Kościół aż do skończenia świata będzie służył Bogu i ludziom, przenikając świat łaską Odkupienia.

2. Misja biskupa

Narodziny nowego biskupa czy kapłana, to także dzieło Ducha Świętego, to nowe, sakramentalne Jego zstąpienie dla dobra nas wszystkich, dla dobra Kościoła. Tym piękniejsze to wydarzenie, że w tak wyraźny sposób dokonuje się w święto Maryi, i że wybraniec Ducha Świętego, wychowany w maryjnej szkole wiary, przez całe swe kapłańskie życie uczył innych kapłanów maryjnych dróg.

Drogi Biskupie Stanisławie

Wchodząc w pełnię kapłaństwa Chrystusowego, uraduj się świadomością że *Duch Pański (spoczął) na Tobie, bo Pan Cię namaścił i posyła, abys głosił dobrą nowiną ubogim, opatrywał rany serc złamanych, obwieszczał rok łaski Pańskiej, ale i dzień pomsty naszego Boga, abys rozweselał płaczących* (Iz 61,1).

Ten mesjański tekst proroka Chrystus odniósł do siebie, uczynił wizytówką wobec swoich ziomeków w Nazarecie. Ten tekst jest także znakiem rozpoznawczym każdego biskupa i prezbitera.

Bliskość Boga poznaje się po czynach miłości. Głoszenie Dobrej Nowiny wiąże się ściśle z opatrywaniem zranionych serc i budzeniem nadziei wolności więźniom współczesnym, uwięzionym egoizmem, nieczystością także nienawiścią lenistwem i lękiem.

Zapewne nie nawrócimy wszystkich i trudno będzie rozwiązać wszystkie problemy świata współczesnego, ale jest naszym zadaniem budzić sumienie świata, przypominać Boże prawa, których lekceważenie jest przyczyną niesprawiedliwości i krzywdy zadawanej najsłabszym, mamy pomagać konkretnemu człowiekowi, każdemu człowiekowi, na drodze do zbawienia.

Twoje kapłańskie posługiwanie realizowałeś dotąd w różnych wyznaczonych Ci miejscach, zawsze pozostawiając serca pokrzepione dobrocią i prostolinijnością Twego serca. Przez ostatnich dwanaście lat nie szczędziłeś czasu i wysiłków, formując sumienia kleryków, przyszłych kapłanów, wraz z każdym z nich trudząc się nad niełatwym zadaniem rozeznania kapłańskiego powołania, oczyszczenia jego intencji, a co najtrudniejsze ? - rozpalenia serca ogniem miłości Chrystusa, pragnieniem całkowitego oddania się Bogu i ludziom, aż po

śmierć samemu sobie, staremu człowiekowi ciała, który żyje w nas. Dziękujemy Ci za ten trud i z całym zaufaniem i radością z całą nadzieją witamy Cię wraz z całym Kościołem, a szczególnie wraz z obecnymi tu biskupami, z biskupem Adamem, kapłanami i Ludem Bożym na nowym, chociaż jednocześnie tym samym Bożym zagonie pracy.

Podjmij zatem Twą nową służbę modlitwy i duchowej ofiary za nasz lud, za kapłanów i o nowe powołania, powołania święte, będące odbiciem Twojej duchowości i pobożności, i Twego zjednoczenia z Chrystusem, a właściwie powołania, które będą czytelnym, wyraźnym odbiciem Oblicza i ducha naszego Zbawiciela. Niech Ci pomocą w tym dziele będzie Matka Pana.

Posługiwanie biskupa to pole poszerzone o odpowiedzialność za cały Kościół, za prawa Boga do obecności nie tylko w sercu pojedynczego człowieka, ale całego narodu, za wolność wewnętrzną konkretnych ludzi i całego społeczeństwa, za styl i kulturę życia w naszej diecezji i Ojczyźnie.

Niech nie zabraknie Ci zapалу i łaski Bożej do skutecznego głoszenia Ewangelii, do otwierania serc na Boże miłosierdzie, do walki z księciem ciemności i opierania się złu. Dziękujemy dziś Bogu za wiarę i piękne życie Twoich rodziców, a wraz z najbliższą rodziną - także rodziną kapłańską i diecezjalną - modlimy się i modlić się będziemy o dar odczuwalnej bliskości Jezusa i Jego Matki w codzienności Twego posługiwania zgodnie z wezwaniem biskupim, które czynisz programem życia: *Służyć Ewangelii prawdy*, a zatem kochaj Ewangelię i kochaj prawdę, głosź ją słowem i życiem jak Święty Biskup Józef Sebastian Pelczar, jak Błogosławiony Ksiądz Jan Balicki, jak Twój Święty Patron Stanisław. Amen.

Słowo Biskupa Stanisława Jamrozka na zakończenie uroczystości

Podziękowanie

Służyć Ewangelii Prawdy

- to słowa, które obratem sobie jako zawołanie biskupie.

Święty Paweł napisał: „Żeby wszystkich olśnił blask Ewangelii Chrystusa, który jest obrazem chwały Boga”. Jeśli ktoś doświadczy tej chwały Ewangelii, to chce ją głosić potem wszystkim, do których idzie. Modlę się, abym mógł się stawać sługą Ewangelii. Ono jest światłem, które pozwala coraz bardziej poznawać Pana, miłość do każdego człowieka i zatroskanie o jego zbawienie. Pochylanie się nad nią prowadzi do stawania się prawdziwie uczniami Pana, do wolności i odkrywania prawdy. Pan powie: Jeżeli trwać będziecie w nauce mojej, będziecie prawdziwie moimi uczniami i prawda was wyzwoli. Uczniowie pańscy, to ludzie nowi, którzy mocno przyłgnęli do prawdy, do samego Jezusa i dlatego roznoszą po wszystkie miejsca woń jego poznania. Nie są zniewoleni nowinkami tego

świata, które często sięgają zamęt i pogrążają w przygnębienie i zniechęcenie. Ci nowi ludzie żyją w świecie ale się z nim nie utożsamiają tylko z Chrystusem.

Moc jego słowa przemienia ich wewnątrz i uświęca ich w prawdzie, bo to słowo jest prawdą. Ale nie tylko Słowo Boże jest prawdą ale nią jest sam Jezus, skoro sam mówi „ Ja jestem drogą prawdą życiem”. Dlatego służyć Ewangelii Prawdy oznacza służyć samemu Chrystusowi, który nie przyszedł aby mu służyło ale aby służyć. Jest wyzwaniem, aby pochylać się nad najbardziej potrzebującymi z którymi On się utożsamia. Czynić jak najwięcej dobra, dopóki mamy czas, czyli dopóki żyjemy. Wtedy zgodnie z zapewnieniem Apostoła Narodów, będziemy zbierać plony.

Proszę was pokornie wszystkich o modlitwę, aby moją posługę Słowu Bożemu i Słowu Wcielonemu wypełnić jak najlepiej. Zginam kolana przed Ojcem Niebieskim za dar życia i troski o mnie. Dzięki składam temu, który mnie przyoblekł mocą, Chrystusowi Jezusowi, naszemu Panu za powołanie kapłańskie i za włączenie mnie do grona następców Apostołów.

Dziękuję Ojcu Świętemu Franciszkowi, który mnie mianował biskupem, i pod którego zwierzchnictwem będę pełnił posługę. To podziękowanie składam dziś na ręce Księdza Arcybiskupa *Celestino Migliore*, nuncjusza Apostolskiego w Polsce, któremu też dziękuję, za obecność i za przyjęcie zadania współkonsekratora.

Dziękuję Księdzu Arcybiskupowi Józefowi, za dzisiejszą posługę udzielenia mi sakry biskupiej, za ojcowska troskę, wielką życzliwość, której od lat doświadczam, za duchowa bliskość, szczególnie zaś za zaufanie jakim mnie okazał.

Księdzu biskupowi Adamowi Szalowi, który był drugim konsekratorem, dziękuję za okazywana pomoc, szczególnie w tym ostatnim okresie przygotowań tej uroczystości i za cenne rady. Wdzięcznością otaczam księdza biskupa Mariana Rojka ordynariusza diecezji zamojsko-lubaczowskiej, mojego poprzednika w Przemyślu. Dziękuję też wszystkim Arcybiskupom, Biskupom, którzy przybyli dzisiaj, aby wziąć udział w mojej konsekracji biskupiej i otaczają mnie modlitwą. Wielu innym biskupom obowiązki nie pozwoliły na obecność, ale zapewniają o duchowej bliskości i modlitwie - im też z serca dziękuję.

Wdzięczna pamięcią otaczam zmarłych biskupów: Świętej pamięci Ignacego Tokarczuka, który udzielił mi święceń kapłańskich, świętej pamięci biskupa Stefana Moskwę i Bolesława Taborskiego.

Na ręce kapłanów przedstawiających mnie dzisiaj do święceń księdza Krzysztofa Chudzio i księdza Maurycio Restelli mojego przyjaciela z Włoch - Italii, dziękuję wszystkim kapłanom, których Bóg postawił na mojej drodze począwszy od chrztu, a więc katechetom, później wychowawcom i profesorom z Seminarium przemyskiego, gdzieprzygotowywałem się do kapłaństwa. Dziękuję moim kolegom z rocznika święceń, którzy dzisiaj są tutaj obecni, wspierają mnie na różny sposób. Bóg zapłać. Było nas święconych 58 - jeden odszedł do Pana, którego polecamy, śp. Księdza Wiesława. Wierze, że dziś też cieszy się razem z nami i raduje. Wszyscy się trzymamy - za to należy dziękować Panu Bogu.

Dziękuję braciom kapłanom rodakom, księżom infułatom, którzy tutaj są: Księdzu Stanisławowi i księdzu infułowi Karolowi, księżom rodakom, księżom pracującym w rodzinnej parafii, kapłanom z Wyższego Seminarium Duchownego wiele lat wspólnie spędzonych, budowało nasza przyjaźń. Dziękuję właśnie im za to. Księdzu Rektorowi dziękuję dziś też za piękne życzenia. Alumnom naszym dziękuję za pomoc jaką włożyli w dzisiejszą uroczystość, a przede wszystkim dziękuję za otwieranie się na dary Ducha Świętego przez wszystkie lata formacji. Modlę się aby Pan dał Wam światłe oczy serca abyście widzieli czym jest nadzieja waszego powołania, by wspierał Was swoją łaską. Siostram Zakonnym i osobom konsekrowanym dziękuję za obecność a zwłaszcza za modlitwę. Jest wiele zgromadzeń z którymi miałem kontakt. Chce Wam powiedzieć, że zawsze noszę pamięć o Was. Proszę ciągle o duchowe wsparcie.

Zwracam się teraz do mojej Rodziny. Dziękuję Bogu za drogich Rodziców, których już wiele lat temu On powołał do siebie, a którzy przekazali nam życie wraz z wartościami bezcennymi jak miłość Boga i bliźniego, uczyli ofiarności, pracowitości i otwartości na innych. Dziękuję mojemu rodzeństwu, poczynając od najstarszego brata Bronisława a kończąc na mojej Siostrze bliźniaczce. Gdybyśmy tu wszyscy przybyli, to pewnie by setkę przekroczyło, ale nie wszyscy właśnie mogli wziąć udział w tej uroczystości. Wspólne wzrastanie, uczyło nas wzajemnej odpowiedzialności i troski o siebie. Można powiedzieć, takiej zespołowej gry, nie tylko na boisku sportowym. Chciałbym żebyśmy taka Bożą drużyną pozostali aż do samego końca.

Pozdrowić chcę parafian z mojej rodzinnej Maławy, tak bliskiej mojemu sercu. Dziękuję też wszystkim którzy przybyli z Rymanowa Zdroju, gdzie przez trzy lata pracowałem jako wikariusz. Z moimi Rodakami, Parafianami z Rymanowa Zdroju będę mógł się dziś jeszcze spotkać i jeszcze będę dziękował.

Dziękuję wszystkim Przyjaciołom, tu obecnym, Koleżankom i Kolegom ze szkoły podstawowej, i średniej, Profesorom i Kolegom z okresu studiów na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, tym których spotkałem w Rzymie i którzy są tu dziś obecni, którzy tu przybyli, niekiedy musieli przejechać całą Polskę. Bóg Wam zapiać.

Podziękowanie również kieruję do Wspólnoty „Hufców Maryi” z którą związany byłem przez ostatnie dwanaście lat, gdzie można powiedzieć namacalnie dostrzegaliśmy działanie Bożej łaski.

Dziękuję panu Prezydentowi miasta Przemyśla i jego współpracownikom, wszystkim przedstawicielom władz: samorządowym, państwowym. Komendantowi wojewódzkiej policji wraz z komendantem miejskim i komendantem straży granicznej, które reprezentują służby mundurowe.

Chórowi Magnificat, który pod batutą ks. prof. M. Gniadego pomagał nam przeżyć dzisiejszą liturgię. Dziękuję też ks. prałatowi Mieczysławowi proboszczowi Archikatedry i całej służbie liturgicznej, panu kościelnemu, Siostrze zakrystiance za przygotowanie świątyni. Mediom : Diecezjalnemu Radiu Fara, Telewizji Trwam i Telewizji Rzeszów, które przygotowują program z tej uroczystości.

(W tym miejscu Ks. Biskup Stanisław Jamrozek zwrócił się w języku włoskim do przybyłych gości z Rzymu).

Na końcu całe moje życie chcę zawierzyć Matce Kościoła. Maryjo, Ty byłaś u jego początków i wypraszałaś dary Ducha Świętego uczniom. Dzisiaj, kiedy rozpoczynam moją posługę biskupią upraszaj mi moc z wysoka, bym mógł wypełnić jak najlepiej misję pasterską zleconą mi przez Boga. Ucz jak być posłusznym Słowu Bożemu, wiernym sługą Jezusa i Ewangelii aż do samego końca.

Biskup nominat na swoją dewizę biskupią obrał słowa: „VeritatisEvangelioservire” (Służyć Ewangelii Prawdy), zaczerpnięte z przepowiedania św. Pawła Apostoła, (por. Ef 1, 13; Kol 1, 5). W herb biskupi po prawej stronie wpisana jest na czerwonym tle otwarta księga z greckimi literami Alfa i Omega, w tle widnieje złoty miecz. Elementy te symbolizują Ewangelię Chrystusa, który jest pełnią Objawienia (Alfa i Omega). Zestawione razem są atrybutami św. Pawła Apostoła, który gorliwie służył prawdzie Ewangelii, aż do męczeńskiej śmierci. Z kolei w lewej części tarczy herbowej, na niebieskim tle, umieszczono literę „M” na tle białej stylizowanej lilii i złotą koronę powyżej - elementy te symbolizują Maryję, jej czystość i królewską godność Matki Chrystusa.

.....
Opracowanie i skład komputerowy: Jerzy Łobos